

Downloaded via the EU tax law app / web

Jurisdiction

WYROK TRYBUNAŹU (pierwsza izba)

z dnia 16 stycznia 2014 r. (1)

„Podatek od wartoŹci dodanej — CzynnoŹci biur podróży — Przyznanie rabatu podróŹnym —
Ustalenie podstawy opodatkowania usług Źwiadczonych w ramach działalnoŹci poŹrednictwa“

W sprawie CŹ300/12

majŹcej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złoony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) postanowieniem z dnia 26 kwietnia
2012 r., które wpłynęo do Trybunału w dniu 20 czerwca 2012 r., w postępowaniu:

Finanzamt Düsseldorf-Mitte

przeciwko

Ibero Tours GmbH,

TRYBUNAŹ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano, prezes izby, K. Lenaerts, wiceprezes Trybunału, pełniący obowiŹki
sędziego pierwszej izby, A. Borg Barthet (sprawozdawca), E. Levits i M. Berger, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Wathelet,

sekretarz: K. Malacek, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 5 czerwca 2013
r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

—

w imieniu Ibero Tours GmbH przez P. Englerta, Rechtsanwalt, oraz P. Mosera, barrister,

—

w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzego oraz K. Petersen, działających w charakterze
pełnomocników,

—

w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa przez L. Christiego, działającego w charakterze
pełnomocnika, wspieranego przez R. Hilla, barrister,

—

w imieniu Komisji Europejskiej przez C. Soulay oraz W. Möllsa, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 18 lipca 2013 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1, zwanej dalej „szóstą dyrektywą”).

2

Wniosek ten został złożony w ramach postępowania pomiędzy Finanzamt Dusserdörf/Mitte (zwanym dalej „Finanzamt”) a Ibero Tours GmbH (zwanym dalej „Ibero Tours”) w przedmiocie określenia wysokości podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „podatkiem VAT”), należnego od ostatniej z wymienionych spółek za lata 2002–2005.

Ramy prawne

Prawo Unii

3

Zgodnie z art. 11 cz. 1 ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy:

„[...]”

1. Podstawą opodatkowania jest:

a)

w odniesieniu do dostaw towarów i usług innych niż wymienione [w] lit. b), c) i d) poniżej, wszystko, co stanowi wartość otrzymanego wzajemnego świadczenia, które dostawca lub świadczyca usługi otrzymuje lub powinien otrzymać od kupującego, klienta lub osoby trzeciej, z tytułu takich dostaw, włącznie z subwencjami związanymi bezpośrednio z ceną takich dostaw”.

4

Artykuł 11 cz. 1 ust. 3 szóstej dyrektywy stanowi:

„Podstawa opodatkowania nie obejmuje:

a)

obniżek cen poprzez skonto dla przedpłat;

b)

obniżek cen i rabatów dostępnych klientowi oraz uwzględnianych w momencie dostawy;

[...].

5

Artykuł 11 cz. III C szóstej dyrektywy, zatytułowany „Przepisy różne”, w ust. 1 akapit pierwszy stanowi:

„W przypadku anulowania, odmowy albo całkowitego lub częściowego braku zapłaty lub też w przypadku gdy cena jest obniżona po dokonaniu dostawy, podstawa opodatkowania jest stosownie obniżona na warunkach określonych przez państwa członkowskie”.

6

Artykuł 26 szóstej dyrektywy, zatytułowany „Specjalny system dla biur podróży”, przewiduje:

„1. Państwa członkowskie zastosują [podatek VAT] do działalności biur podróży, zgodnie z przepisami niniejszego artykułu, w przypadkach gdy biura te występują względem klientów w ich własnym imieniu oraz w celu zapewnienia usług turystycznych korzystają z dostaw i usług innych podatników. Przepisy niniejszego artykułu nie mają zastosowania do biur podróży, które działają wyłącznie jako pośrednicy oraz rozliczają się z podatku na podstawie art. 11 cz. III A ust. 3 lit. c). W rozumieniu niniejszego artykułu za biura podróży uważa się również organizatorów wycieczek.

2. Wszelkie transakcje dokonywane przez biura podróży dotyczące podróży traktowane są jako pojedyncze usługi świadczone przez biuro podróży podróżnemu. Podlegają one opodatkowaniu w państwie członkowskim, w którym biuro podróży założyło przedsiębiorstwo lub ma stałe miejsce prowadzenia działalności, z którego biuro podróży świadczy usługi. Podstawą opodatkowania oraz ceną bez podatku w znaczeniu art. 22 ust. 3 lit. b), dotyczącej tej usługi, jest marża biura podróży, to znaczy różnica pomiędzy całkowitą kwotą do zapłaty przez podróżnego, bez [podatku VAT], a faktycznymi kosztami biura podróży z tytułu dostaw i usług świadczonych przez innych podatników, gdy transakcje te są bezpośrednio korzyści podróżnego.

3. Jeżeli transakcje powierzone przez biuro podróży innemu podatnikowi są zawierane przez tę osobę poza terytorium Wspólnoty, usługi biura podróży są traktowane jako zwolniona od podatku działalność pośrednika w rozumieniu art. 15 ust. 14. Jeżeli takie transakcje są zawierane zarówno na terenie Wspólnoty, jak i poza nią, tylko ta część usługi biura podróży, która dotyczy transakcji poza terytorium Wspólnoty, może podlegać zwolnieniu.

4. [Podatek VAT] pobierany od biura podróży przez innego podatnika od transakcji określonych w ust. 2 dokonanych dla bezpośrednio korzyści podróżnego nie podlega zakwalifikowaniu do odliczenia lub zwrotu w żadnym z państw członkowskich”.

Prawo niemieckie

7

Paragraf 17 ust. 1 Umsatzsteuergesetz (ustawy o podatku od wartości dodanej, zwanej dalej „UStG”) w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 16 grudnia 2004 r. stanowi:

„W razie zmiany podstawy opodatkowania obrotu podlegającego opodatkowaniu, o którym mowa w § 1 ust. 1 pkt 1:

1. przedsiębiorca, który zrealizował ten obrót, odpowiednio koryguje kwotę podatku należnego z tego tytułu, a
2. przedsiębiorca, na rzecz którego obrót ten został zrealizowany, odpowiednio koryguje kwotę podatku należnego podlegającego odliczeniu z tego tytułu;

dotyczy to odpowiednio przypadków określonych w § 1 ust. 1 pkt 5 i w § 13b. Można odstąpić od korekty odliczenia podatku należnego, jeżeli inny przedsiębiorca uści na rzecz organu podatkowego kwotę podatku odpowiednią do kwoty, o której obniżono wynagrodzenie; w takim przypadku przedsiębiorca ten jest zobowiązany do zapłaty podatku [...]”.

8

Paragraf 17 ust. 1 UStG w brzmieniu obowiązującym od dnia 16 grudnia 2004 r. stanowi:

„W razie zmiany podstawy opodatkowania obrotu podlegającego opodatkowaniu, o którym mowa w § 1 ust. 1 pkt 1, przedsiębiorca, który zrealizował ten obrót, koryguje kwotę podatku należnego. Korekcie podlega również kwota podatku należnego podlegającego odliczeniu z tego tytułu przez przedsiębiorcę, na rzecz którego obrót ten został zrealizowany. Nie dotyczy to przypadków, gdy zmiana podstawy opodatkowania nie przynosi temu przedsiębiorcy korzyści ekonomicznej. Jeżeli w takich przypadkach zmiana podstawy opodatkowania przynosi korzyść ekonomiczną innemu przedsiębiorcy, przedsiębiorca ten koryguje kwotę podatku należnego podlegającego odliczeniu. Zdania od pierwszego do czwartego stosuje się analogicznie do przypadków określonych w § 1 ust. 1 pkt 5 i w § 13b. Można odstąpić od korekty podatku należnego, jeżeli inny przedsiębiorca uści na rzecz organu podatkowego kwotę podatku odpowiednią do kwoty, o której obniżono wynagrodzenie; w takim przypadku przedsiębiorca ten jest zobowiązany do zapłaty podatku [...]”.

9

Paragraf 25 ust. 1–4 UStG w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 kwietnia 1999 r. stanowi:

„1. Poniższe przepisy mają zastosowanie do świadczonych przez przedsiębiorcę usług turystycznych, które nie są przeznaczone dla przedsiębiorstwa usługowca, o ile przedsiębiorca występuje wówczas wobec usługowca we własnym imieniu i korzysta z usług turystycznych osób trzecich. Usługowiec przedsiębiorcy uważa się za odrębną osobę. Jeżeli w ramach jednej podróży przedsiębiorca świadczy na rzecz usługowca więcej usług tego rodzaju, uważa się je za jednolitą usługę odrębną. Miejsce odrębnej usługi określa się na podstawie § 3a ust. 1. Usługami turystycznymi osób trzecich są dostawy i inne świadczenia osób trzecich, z których podróży korzystają bezpośrednio.

2. Usługa odrębna jest zwolniona w zakresie, w jakim usługi turystyczne osób trzecich, które jej dotyczą, są wykonywane na terytorium państwa trzeciego [...].

3. Wartość usługi odrębnej oblicza się na podstawie różnicy pomiędzy kwotą zapłaconą przez usługowca w celu otrzymania usługi a kwotą zapłaconą przez przedsiębiorcę za usługi

turystyczne osób trzecich [...].

4. Z zastrzeżeniem § 15 ust. 1 przedsiębiorca nie jest uprawniony do odliczenia kwot podatku, na które wystawiono mu oddzielne faktury z tytułu usług turystycznych osób trzecich. W pozostałym zakresie ma zastosowanie § 15”.

10

Paragraf 25 ust. 4 UStG w wersji obowiązującej od dnia 1 stycznia 2005 r. ma następujące brzmienie:

„Z zastrzeżeniem § 15 ust. 1 przedsiębiorca nie jest uprawniony do odliczenia kwot podatku, na które wystawiono mu oddzielne faktury z tytułu usług turystycznych osób trzecich, oraz kwot podatku należnych zgodnie z § 13b. W pozostałym zakresie ma zastosowanie § 15”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

11

W ramach swojej działalności gospodarczej Ibero Tours świadczy usługi w charakterze pośrednika na terytorium niemieckim, które objęte są zakresem stosowania szóstej dyrektywy. Owo świadczenie usług jest czyściwo zwolnione z podatku i czyściwo opodatkowane.

12

W ramach opodatkowanych transakcji Ibero Tours oferuje w charakterze pośrednika usługi turystyczne, które są świadczone przez organizatorów wycieczek turystycznych klientom i które objęte są specjalnym reżimem ustanowionym w art. 26 szóstej dyrektywy. Pomimo że Ibero Tours jest biurem podróży, to jednak ów szczególny reżim nie ma zastosowania do świadczenia usług spornych w postępowaniu głównym, ponieważ rzeczne biuro podróży działa wyjątkowo w charakterze pośrednika oraz ponieważ na podstawie art. 26 ust. 1 zdanie drugie szóstej dyrektywy szczególny reżim przewidziany w tym artykule nie ma zastosowania do tego biura.

13

Ibero Tours świadczy na rzecz organizatorów wycieczek turystycznych usługi w charakterze pośrednika i otrzymuje z ich strony umówione prowizje. Przyznaje jednak ono na rzecz podróżynych budżetów jego klientami zniżki, które finansuje z części swojej prowizji. Po zapłaconiu w pierwszej kolejności podatku VAT ciążącego na całość otrzymanej prowizji Ibero Tours wniosło do Finanzamt o zmianę sposobu obliczenia tego podatku za lata 2002–2005 w taki sposób, aby obniżki ceny przyznane na rzecz klientów tego biura były odliczane od podstawy opodatkowania.

14

Finanzamt uwzględnił ten wniosek jedynie w zakresie, w jakim usługi świadczone przez organizatorów wycieczek turystycznych były opodatkowane w ramach szczególnego reżimu ustanowionego w art. 26 szóstej dyrektywy. Z kolei w zakresie, w jakim owe usługi były zwolnione na podstawie art. 26 ust. 3 szóstej dyrektywy, Finanzamt odmówił dokonania zmian wnioskowanych przez Ibero Tours.

15

Po bezskutecznym odwołaniu spółka Ibero Tours wniosła skargę, którą Finanzgericht (sęd ds.

podatkowych) uwzględnia. Finanzamt odwoła się do Bundesfinanzhof od wyroku Finanzgericht.

16

Sąd odsyłający zastanawia się, po pierwsze, czy możliwe jest zastosowanie zasad określonych przez Trybunał w wyroku z dnia 24 października 1996 r. w sprawie C-317/94 Elida Gibbs, Rec. s. I-5339, jeżeli podatnik w ramach świadczenia usług przyznaje obniżkę ceny na usługę główną, w której podredniczy.

17

O ile zasada neutralności przemawia na korzyść wdrożenia w niniejszej sprawie rozważań przyjętych w niniejszym wyroku, o tyle jednak można dopuścić istnienie wątpliwości, ponieważ Trybunał przewiduje w niniejszym wyroku „charakter dystrybucyjny”, w którym „podobne towary” są wielokrotnie dostarczane, i to na tych samych warunkach podatkowych. W związku z tym sąd odsyłający zastanawia się, czy pojęcia te mają znaczenie w niniejszej sprawie, ponieważ czynności głównego przedsiębiorcy i podatnika mają odmienny charakter i każda z nich traktowana jest odmiennie pod względem podatkowym, w sposób dla niej właściwy.

18

Po drugie, jeżeli przyznać, że świadczenie usług w ramach działalności podatnika może stanowić charakterystyczny dla dystrybucyjnego, do której zastosowanie znajdują zasady wypracowane przez Trybunał w ww. wyroku w sprawie Elida Gibbs, to jednak zdaniem Bundesfinanzhof pozostaje pytanie, czy jest tak również, gdy główny świadczenie usług objęte jest zakresem art. 26 szóstej dyrektywy. W rzeczywistości bowiem sąd odsyłający uważa, że w takim przypadku wątpliwe jest, iż stosowanie zasad określonych przez Trybunał w rzeczonym wyroku prowadziłoby do prawidłowego opodatkowania.

19

Ponadto sąd odsyłający podnosi, że Trybunał w wyroku z dnia 15 lutego 2002 r. w sprawie C-427/98 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. s. I-8315, orzekł, iż państwa członkowskie mają prawo do niestosowania zasad wynikających z ww. wyroku w sprawie Elida Gibbs, jeżeli świadczenie główne jest zwolnione. Sąd odsyłający uznał w tym zakresie, że ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Niemcom powinien być rozumiany w ten sposób, iż zasady określone przez Trybunał w ww. wyroku w sprawie Elida Gibbs nie powinny być stosowane, jeżeli ostatnie świadczenie usług w charakterze dystrybucyjnym jest zwolnione. Jeżeli główne świadczenie usług objęte jest zakresem reżimu specjalnego ustanowionego w art. 26 szóstej dyrektywy, to ust. 3 tego artykułu zrównuje je ze zwolnioną działalnością podatnika, jeżeli czynności, dla których wykonania usługodawca posługuje się innymi podatnikami, są wykonywane przez tych podatników poza Unią Europejską. Jeżeli jednak czynności te są dokonywane zarówno w ramach Unii, jak i poza nią, świadczenie usług jest zwolnione tylko częściowo.

20

Z powyższego wynika, że można mieć wątpliwości co do tego, jak biuro podróży i właściwy dla niego organ podatkowy mogą ustalić, w jakim zakresie główne świadczenie usług jest zwolnione i w jakim zakresie nie pozwala ono w związku z tym na stosowanie zasad określonych przez Trybunał w ww. wyroku w sprawie Elida Gibbs.

21

Po trzecie, sąd odsyłający rozważa sytuację, w której państwo członkowskie prawidłowo

transponowa?o art. 11 cz??? C ust. 1 szóstej dyrektywy, lecz zamierza jednak wy??czy? mo?liwo?? obni?enia podatku VAT nale?nego od po?rednika w ramach ?wiadczenia zwolnionych us?ug g?ównych. W?tpi on, aby owo wy??czenie by?o obj?te prawid?ow? transpozycj? rzeczono? przepisu, i zastanawia si? nad konieczno?ci? ustanowienia uregulowania danego pa?stwa cz?onkowskiego, w którym owo obni?enie zostanie wyra?nie przewidziane. Jego zdaniem pkt 65 i 66 ww. wyroku w sprawie Komisja przeciwko Niemcom przemawiaj? na korzy?? tej ostatniej oceny, poniewa? chodzi w niej o „mo?liwo?ci” pa?stw cz?onkowskich. S?d odsy?aj?cy uwa?a jednak, ?e wniosek ten niekoniecznie nasuwa si? w odniesieniu do ograniczenia skutków wynikaj?cych z wyk?adni nadanej przez Trybuna?.

22

W tych okoliczno?ciach Bundesfinanzhof postanowi? zawiesi? post?powanie i zwróci? si? do Trybuna?u z nast?puj?cymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1)

Czy zgodnie z zasadami wynikaj?cymi z [ww.] wyroku [...] w sprawie Elida Gibbs [...] dochodzi do obni?enia podstawy opodatkowania w ramach ?a?cucha dystrybucji równie? wtedy, gdy po?rednik (w niniejszej sprawie: biuro podró?y) zwraca odbiorcy us?ugi (w niniejszej sprawie: podró?nemu), której dotyczy po?rednictwo (w niniejszej sprawie: us?ugi organizatora wycieczek na rzecz podró?nego), cz??? ceny tej us?ugi?

2)

W wypadku odpowiedzi twierd?cej na pytanie pierwsze: czy zasady okre?lone w [ww.] wyroku [...] maj? zastosowanie równie? wtedy, gdy specjalnemu systemowi, o którym mowa w art. 26 szóstej dyrektywy [...], podlega tylko us?uga organizatora wycieczek, której dotyczy po?rednictwo, a nie us?uga po?rednictwa biura podró?y?

3)

W wypadku odpowiedzi twierd?cej równie? na pytanie drugie: czy pa?stwo cz?onkowskie, które dokona?o prawid?owej transpozycji art. 11 cz??? C ust. 1 szóstej dyrektywy [...], jest uprawnione w przypadku zwolnienia z podatku us?ugi, której dotyczy po?rednictwo, do odmowy obni?enia podstawy opodatkowania tylko wtedy, gdy w wykonaniu zawartego w tym przepisie upowa?nienia ustanowi?o ono dodatkowe warunki dla odmowy obni?enia?”.

W przedmiocie pyta? prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

23

Przez pytanie pierwsze s?d odsy?aj?cy zmierza w istocie do ustalenia, czy okre?lone przez Trybuna? w ww. wyroku w sprawie Elida Gibbs zasady dotycz?ce ustalenia podstawy opodatkowania podatkiem VAT maj? zastosowanie, je?eli biuro podró?y dzia?aj?ce w charakterze po?rednika przyznaje konsumentowi ko?cowemu z w?asnej inicjatywy i na swój koszt obni?enie ceny na ?wiadczenie g?ówne ?wiadczone przez organizatora wycieczek turystycznych.

24

W celu udzielenia odpowiedzi na to pytanie nale?y przypomnie?, ?e zgodnie z art. 11 cz??? A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy podstaw? opodatkowania dostawy towarów lub ?wiadczenia us?ug jest

co do zasady wszystko, co stanowi wartość otrzymanego wzajemnego świadczenia, które dostawca lub świadczy usługi otrzymuje lub powinien otrzymać od kupującego, klienta lub osoby trzeciej, z tytułu takich dostaw, włącznie z subwencjami związanymi bezpośrednio z ceną takich dostaw.

25

Oczywiście art. 26 szóstej dyrektywy zmierza do usunięcia trudności praktycznych, z jakimi wiąże się okoliczności, że czynności biur podróży i organizatorów wycieczek turystycznych składają się z licznych usług i są wykonywane w kilku miejscach. Niemniej jednak realizacja tego celu w żaden sposób nie wymaga odstąpienia od zasady ogólnej ustanowionej w art. 11 cz. 1 ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy, która dla celów ustalenia podstawy opodatkowania posługuje się pojęciem „wzajemnego świadczenia, które dostawca lub świadczy usługi otrzymuje lub powinien otrzymać od kupującego, klienta lub osoby trzeciej” (zob. wyrok z dnia 19 czerwca 2003 r. w sprawie C-149/01 First Choice Holidays, Rec. s. I-6289, pkt 26).

26

Tymczasem w sprawie głównej, po pierwsze, świadczenie uzyskane przez organizatora wycieczek turystycznych za jego usługi jest ceną roczną podróży bez obniżek. Faktu tego nie podważa okoliczność, że Ibero Tours płaci organizatorowi podróży jedynie obniżoną kwotę stanowiącą cenę podróży pomniejszoną o należną prowizję, ponieważ owo obniżenie jest jedynie wynikiem kompensaty kwot należnych z różnych tytułów.

27

Ponadto ponieważ Ibero Tours nie przyznaje obniżki na świadczone przez siebie usługi w ramach działalności pośrednictwa organizatorowi wycieczek turystycznych oraz z uwagi na to, że istnienie obniżki przyznanej przez to biuro na rzecz konsumentów końcowych nie dotyczy tego organizatora, okoliczność, że Ibero Tours finansuje owe obniżki częściowo ze swojej prowizji lub z innych źródeł, nie ma wpływu ani na ceny usług świadczonych przez rzeczony organizator, ani na ceny usług świadczonych przez owo biuro w ramach działalności pośrednictwa na rzecz tego organizatora.

28

Zasady przyjęte w ww. wyroku w sprawie Elida Gibbs nie mają wpływu na ustalenie podstawy opodatkowania w sytuacji takiej jak w sprawie głównej.

29

W tym zakresie należy przypomnieć, że Trybunał orzekł już w rzeczonym wyroku, że jeżeli producent danego towaru, który nie był w drodze umowy związany z konsumentem końcowym, lecz był pierwszym ogniwem w łańcuchu transakcji, które kończą się na tym konsumentem końcowym, przyznaje obniżkę ceny rzeczonemu konsumentowi w drodze bonów obniżających cenę, inkasowanych przez sprzedawców detalicznych, którym zwracany jest koszt tej obniżki przez producenta, to podstawa opodatkowania podatkiem VAT powinna zostać zmniejszona o tę obniżkę (ww. wyrok w sprawie Elida Gibbs, pkt 31, 34, 35). W sprawie zakończonej ww. wyrokiem w sprawie Elida Gibbs świadczenie wzajemne otrzymane przez podatnika, który znajdował się na czele łańcucha transakcji, rzeczywiście było zmniejszone poprzez obniżenie przyznane przez tego podatnika bezpośrednio na rzecz konsumenta końcowego.

30

Niemniej jednak w okolicznościach sprawy głównej organizator wycieczek turystycznych nie znajduje się na czele trójstronnej transakcji, ponieważ świadczy on usługi bezpośrednio na rzecz odbiorcy końcowego, a spółka Ibero Tours występuje jako pośrednik tej jednolitej transakcji. Z kolei spółka Ibero Tours świadczy usługi w postaci pośrednictwa, która jest usługą całościową odrębną od usługi świadczonych przez organizatora wycieczek turystycznych.

31

Ponadto organizator wycieczek turystycznych w niniejszej sprawie nie przyznaje w niniejszej sprawie jakiegokolwiek obniżki, ponieważ spółka Ibero Tours jest zobowiązana w każdym przypadku zapłacić mu uzgodnione ceny, niezależnie od ewentualnej obniżki, jaką przyznaje ona klientom.

32

W tych okolicznościach finansowanie przez biuro podróży w sytuacji spółki Ibero Tours części ceny podróży, która przekłada się wobec konsumenta końcowego usługi podróży na obniżenie jej ceny, nie ma wpływu ani na świadczenie wzajemne otrzymane przez organizatora wycieczek turystycznych z tytułu sprzedaży owej podróży, ani na świadczenie wzajemne otrzymane przez spółkę Ibero Tours za usługi pośrednictwa. W związku z tym zgodnie z art. 11 cz. 1 lit. a) szóstej dyrektywy takie obniżenie ceny nie stanowi obniżenia podstawy opodatkowania ani dla świadczenia głównego, ani dla usługi świadczonych przez biuro podróży.

33

Z powyższego wynika, że na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, iż przepisy szóstej dyrektywy powinny być interpretowane w ten sposób, że określone przez Trybunał w ww. wyroku w sprawie Elida Gibbs zasady dotyczące ustalania podstawy opodatkowania podatkiem VAT nie mają zastosowania wówczas, gdy biuro podróży działa w charakterze pośrednika przyznaje konsumentowi końcowemu z własnej inicjatywy i na własny koszt obniżkę ceny na usługę główną świadczoną przez organizatora wycieczek turystycznych.

W przedmiocie pytania drugiego i trzeciego

34

Z uwagi na to, że na pytanie pierwsze udzielono odpowiedzi przeczącej, nie ma potrzeby udzielenia odpowiedzi na pytania drugie i trzecie.

W przedmiocie kosztów

35

Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Przepisy szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji

ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, powinny być interpretowane w ten sposób, że określone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 24 października 1996 r. w sprawie C-317/94 Elida Gibbs zasady dotyczące ustalania podstawy opodatkowania podatkiem od wartości dodanej nie mają zastosowania wówczas, gdy biuro podróży działające w charakterze pośrednika przyznaje konsumentowi kuponem z własnej inicjatywy i na własny koszt obniżkę ceny na usługę główną świadczoną przez organizatora wycieczek turystycznych.

Podpisy

(1) Język postępowania: niemiecki.